

Full diocesà

11 de febrer del 2024

p5 —Dates dels cursos de preparació al matrimoni

p6 —Avui, Jornada Mundial del Malalt

p4 —

**Any Marià de
Joncadella**

75è aniversari de
l'entronització
de la nova imatge

«Germans, quan mengeu o begueu, o feu alguna altra cosa, feu-ho tot a glòria de Déu»

Diumenge VI durant l'any / Cicle B

Lectura del llibre del Levític

El Senyor digué a Moisès i a Aharon: «Si algú té a la pell una inflor, crostes o erupcions que facin témer el mal de la lepra, serà portat al sacerdot Aharon o a un dels seus fills sacerdots. Els qui pateixen del mal de la lepra han d'anar escabellats, amb els vestits esquinçats, tapats fins a la boca, i han de cridar: "Impur, impur!" Mentre el mal persisteixi són impurs, i han de viure sols, fora del campament.» (13,1-2.44-46)

Salm responsorial

En vós he trobat el meu recer, vós em guardeu del perill. [31]

Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint

Germans, quan mengeu o begueu, o feu alguna altra cosa, feu-ho tot a glòria de Déu. No sigueu mai ocasió d'escàndol, ni per als jueus, ni per als grecs, ni per a l'Església de Déu, tal com ho faig jo, que en tot procuro d'adaptar-me a tots, i no busco allò que em convé a mi, sinó allò que convé als altres, perquè se salvin. Seguiu el meu exemple, tal com jo segueixo el de Crist. (10,31-11,1)

Lectura de l'evangelí segons sant Marc

En aquell temps, es presentà a Jesús un leprós, s'agenollà i li digué, suplicant-lo: «Si voleu, em podeu purificar.» Jesús, compadit, el tocà amb la mà i digué: «Sí que ho vull: queda pur.» A l'instant la lepra desaparegué i quedà pur. Tot seguit Jesús el va fer marxar, després de recomanar-li seriosament de no dir-ho a ningú, sinó d'anar a fer-se examinar pel sacerdot, oferir per la seva purificació el que Moisès havia ordenat i certificar que ja era pur. Però ell, així que se n'anà, començà de proclamar-ho davant la gent i de fer-ho conèixer pertot arreu, tant, que Jesús ja no podia entrar manifestament als pobles i havia de quedar-se a fora, en llocs despoblats. Però la gent venia a trobar-lo de tot arreu. (1,40-45)

«En aquell temps, es presentà a Jesús un leprós, s'agenollà i li digué, suplicant-lo: «Si voleu, em podeu purificar.» Jesús, compadit, el tocà amb la mà i digué: «Sí que ho vull: queda pur.» A l'instant la lepra desaparegué i quedà pur»

«Si vols, pots purificar-me»

Marcel Nsanzineza, prev.

A partir dels textos que se'ns ofereixen per a l'alimentació espiritual d'aquest sisè diumenge de durant any, centrarem el nostre comentari en la compassió de Jesús envers el sofriment. D'entrada, destaquem un contrast entre la primera lectura del llibre dels levites i l'actitud de Jesús en l'evangeli, quan segons la llei jueva el leproós havia de ser exclòs de la societat. Jesús no solament acull un leproós, sinó que el toca i el cura. El relat de l'Evangeli dirigeix primer la nostra mirada cap al leproós amb la seva actitud. No sols mostra un gran coratge en acostar-se a Jesús, sinó que sobretot demostra una gran fe. S'agenolla davant de Jesús i afirma sense dubtar que Jesús té el poder de guarir-lo: «Si vols», diu, «pots purificar-me». Aquest home som nosaltres i altres leprosos del segle XXI: els qui viuen en barris marginals de tot el món i a casa nostra; els aturats i els sense llar; gent sota la influència de les drogues; persones tancades en presons secretes on la tortura està a l'ordre del dia; ancians que esperen la mort de forma aïllada i abandonada; les onades d'immigrants que arriben a milers...

A més, l'evangeli també ens fa adreçar la mirada cap a l'actitud de Jesús. Davant la petició del leproós, respon sense dubtar: «Ho vull, queda pur!» Jesús és el reflex de l'amor del Pare per nosaltres. El mou la compassió davant el nostre sofriment i s'acosta constantment a nosaltres. D'aquí la importància de confiar-li la nostra vida amb fe, sense dubtar que actuarà a favor nostre amb la seva gran misericòrdia. Finalment, el relat de l'Evangeli ens convida a portar la mirada de Jesús al nostre món. Tots som convidats a seguir l'exemple de Crist, per donar consol i esperança als malalts, als rebutjats i als aïllats.

La imatge

Ni el leproós ni els circumstants no compleixen la Llei: el leproós ha d'estar lluny i no es pot acostar a Jesús i els seus acompanyants. Tanmateix fa per acostar-se a la font de la salvació, arriba a Jesús i alguns dels seguidors el sostenen. En la comunitat eclesial la situació es reproduïx. Que l'Església ha d'esdevenir com un hospital de campanya que aporta salut als qui la necessiten.

Curació del leproós (1913). Niels Larsen Stevns

Agenda

Lit. hores: Setmana II-IV

12 dilluns

— Santa Eulàlia, mr.

Jm 1,1-11/Salm 118/Mc 8,11-13

13 dimarts

— Sant Benigne, prev. mr.

Jm 1,12-18/Salm 93/Mc 8,14-21

14 dimecres de cendra

Dia de dejuni i abstinència

— Sts. Cirils i Metodi, copatrons d'Europa

— Sant Valentí de Roma, prev. mr.

— Sant Valentí de St. Benet de Bages, bisbe i mr.

Jl 2,12-18/Salm 50/2C 5,20-6,2/Mt 6,1-6.16-18

15 dijous

— Sant Faustí i Jovita, germans mrs.

— Sant Claudi de la Colombière, jesuïta

Dt 30,15-20/Salm 1/Lc 9,22-25

16 divendres

Dia d'abstinència

— Santa Juliana de Nicodèmia, vg. mr.

Is 58,1-9a/Salm 50/Mt 9,14-15

17 dissabte

Els set sants fundadors de l'ordre dels servites

— Sant Ròmul, mr.

Is 58,9b-14/Salm 85/Lc 5,27-32

18 diumenge I de Quaresma / Cicle B

— Santa Bernardeta Soubirous, vident de Lurdes

Gn 9,8-15/Salm 24/1Pe 3,18-22/Mc 1,12-15

Any marià: 75è aniversari de l'entronització de la Mare de Déu de Joncadella

Manel López Ceballos, capellà custodi del santuari de Joncadella

Fa setanta-cinc anys —era el dia 6 de juny de 1949, di lluns de Pasqua de Pentecostès— que s'entronitzà solem nement la imatge que rep culte actualment al santuari de Joncadella. És una talla moderna feta per l'escultor vigatà Julià Fàbregas, inspirada en l'anterior de tradició romànic-gòtica. És de fusta de til·ler i fou decorada pel pintor-daurador Ramon Pons Comella, de Sant Quirze de Besora. Aquesta imatge la va sufragar el Sr. Lluís Soler Terol, del veí Mas Mollet, essent el capellà custodi del santuari Mn. Joan Espadaler i Serradell.

Des de fa uns quants mesos l'Associació d'Amics de Joncadella i el capellà custodi d'aquest santuari estem preparant un conjunt d'actes religiosos, populars i culturals per commemorar aquest aniversari. D'una manera especial, volem convidar tot el territori del Pla de Bages, tota la diòcesi de Vic i tots els devots de la Mare de Déu d'arreu. Quan la Mare de Déu de Joncadella recorregué totes les parròquies del Pla de Bages, les poblacions i els fidels en-

ramaven carrers i resaven el rosari; la imatge era rebuda amb un fort aplaudiment. Es van viure moments emotius. Els actes duraren del 26 de març al 10 de juny, amb multitudinàries jornades de gran fervor religiós. Nosaltres, en recordança, també portarem la imatge actual amb furgoneta visitant les parròquies i poblacions que visità en 1949. L'inici del pelegrinatge de la Mare de Déu de Joncadella pel Pla de Bages començarà el dissabte dia 16 de març d'enguany, continuarà el dissabte dia 23 i acabarà el dissabte 30 a la parròquia de la Seu de Manresa, fins al dilluns 1 d'abril, di lluns de Pasqua, diada de l'aplec de Joncadella, quan serà traslladada al santuari.

Amb motiu de l'esmentada efemèride s'està celebrant un Any Marià, que es va obrir el diumenge dia 24 de desembre del 2023 en la missa de Nadal de les dotze de la nit al santuari i es clourà de la mateixa manera el 24 de desembre del 2024. El lema d'aquest any marià és: «L'acollí a casa seva» (Jn 19,27).

Cada dissabte d'aquest Any Marià es convidarà i s'assignarà una parròquia, ordes religiosos, associacions de fidels, congregacions, moviments i altres realitats d'Església que preparin i dirigeixin el rosari i l'eucaristia del dissabte a les dotze del migdia.

També, durant els dotze mesos de durada de l'Any Marià, es publicarà

la revista *Estel de Joncadella*, on es farà una reflexió mariana, una explicació d'algun fet històric del santuari, un reportatge de les activitats dutes a terme i un esbós dels horaris i activitats del mes següent.

Per tant, convidem tothom a participar d'aquest any de gràcia de la mà de la primera deixeblla de Crist que fou Maria de Natzaret.

Notícies Breus

Cursets prematrimonials

Família i vida

La Delegació Pastoral Família i Vida ha anunciat les dates i llocs on es faran els cursets de preparació al matrimoni d'enguany al bisbat: Igualada: 16 de març i 1 de juny, als locals de Santa Maria, tel. 933 800 040. Ripoll: 13 d'abril, a la rectoria, tel. 972 700 243. Manresa: 2 de març, a la llar parroquial de Sant Josep, tel. 938 731 780. Vic: 11 de maig, 29 de juny i 5 d'octubre, al Centre d'Orientació Familiar, tel. 659 248 064.

Nomenaments eclesiàstics

Cúria diocesana

El 22 de gener, el Sr. bisbe nomenà el P. Alejandro Daza Estrada, M. J., rector de les parròquies de Bellprat, Clariana, Fillol, la Pobla de Claramunt i de Sant Martí de Tous; i de la quasi-parròquia de N.S. de Fàtima d'Igualada; capellà del monestir de Santa Teresa i Sant Josep de de Jorba i del servei religiós de l'Hospital d'Igualada. A més, nomenà el P. Héctor Daniel Lucena, M.J., capellà del mateix Hospital.

Jornada Mundial dels Malalts: «No és bo que l'home estigui sol»

Comença la Campanya del Malalt

La jornada d'avui s'inclou dins la Campanya del Malalt que celebra l'Església catòlica i que s'inicia aquest diumenge, coincidint amb la festa de la Mare de Déu de Lurdes, i s'acabarà el Diumenge IV de Pasqua (enguany, el 5 de maig) amb la Pasqua del Malalt.

En aquesta edició, la Campanya del Malalt està inspirada en el lema «Donar esperança en la tristesa». Ens referim a la tristesa envoltada de soledat que comporta sofriment mental, el qual sovint supera el dolor físic. És una tristesa que a vegades desemboca en el pou de l'angoixa o la depressió i, desgraciadament, també en el suïcidi.

Fragments del missatge del Sant Pare

«L'etapa de la vellesa i de la malaltia sovint es viu en solitud i, a vegades, fins i tot en l'abandonament. Aquesta trista realitat és sobretot conseqüència de la cultura de l'individualisme, que exalta el rendiment a tota costa i cultiva el mite de l'eficiència, esdevenint indiferents i fins i tot despietats quan la gent ja no té la força necessària per a seguir el ritme. Aleshores esdevé una cultura de l'exclusió, en la qual les persones no es consideren un valor primari que cal respectar i emparar, especialment si són pobres o discapacitades, si encara no són útils —com els no nascuts— o si ja no serveixen —com els vells. Malauradament, aquesta lògica també impregna determinades opcions polítiques que no posen al

centre la dignitat de la persona humana i les seves necessitats, i no sempre afavoreixen les estratègies i els recursos necessaris per a garantir a cada ésser humà el dret fonamental a la salut i l'accés a les cures. Paral·lelament, l'abandonament dels fràgils i la seva solitud també es veu afavorit per la reducció de l'atenció únicament als serveis sanitaris, sense que vagi acompanyat, com caldria, d'una "aliança terapèutica" entre metge, pacient i familiar.

»La primera cura que necessitem en la malaltia és una proximitat plena de compassió i de tendresa. Per això, cuidar els malalts vol dir, en primer lloc, tenir cura de les seves relacions, de totes les seves relacions: amb Déu, amb els altres —familiars, amics, agents sanitaris—, amb la creació, amb ells mateixos. És possible? Sí, és possible i tots som cridats a treballar de valent perquè això passi.

»A vosaltres, que esteu afectats per la malaltia, ja sigui temporal o crònica, voldria dir-vos: no us avergonyiu del vostre desig de proximitat i de tendresa! No ho amagueu i no penseu mai que sou una càrrega per als altres. La condició de malalt convida tothom a frenar els ritmes exasperats en què estem immersos i a redescobrir-nos. En aquesta època canviant que estem vivint, els cristians som especialment cridats a adoptar la mirada compassiva de Jesús: cuidem els qui pateixen i estan sols, potser marginats i rebutjats.»

Atemptat a una església catòlica d'Istanbul

Redacció

La por es va apoderar novament de la comunitat cristiana de Turquia després de l'atemptat que el diumenge 28 de gener va posar fi a la vida de Tuncer Cihan, un ciutadà turc discapacitat de cinquanta-dos anys que fou abatut a trets poc abans de migdia mentre participava a missa a l'església de Santa Maria del barri de Sariyer, a Istanbul.

Les autoritats turques van arrestar poc després dos sospitosos del crim, un d'ells del Tadjikistan i l'altre de Rússia, i afirmaren que tots dos tenien vincles amb el grup terrorista Estat Islàmic, que s'atribuí l'autoria dels fets poca estona després afirmant que va ser una resposta a una crida dels líders del grup per a atacar jueus i cristians.

Segons informacions de l'agència EFE, nombrosos polítics turcs, així com la màxima autoritat islàmica, la Diyanet, van condemnar l'atac. També el papa Francesc es referí als fets el diumenge després del res de l'àngelus i transmité la seva proximitat a la comunitat cristiana de l'entorn del temple atacat.

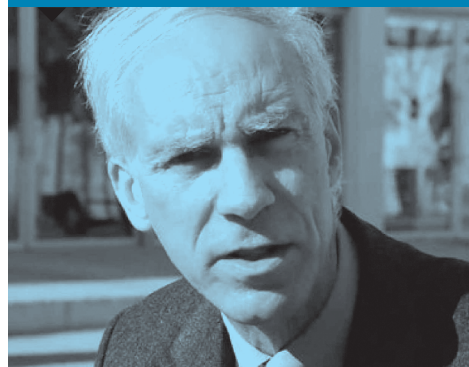
Per la seva banda, el president Recep Tayyip Erdogan va expressar per telèfon el seu condol al rector de l'església, Anton Bulai, i assegurà que es prendrien totes les mesures necessàries per a dur els autors del crim davant la justícia. Unes declaracions que, malgrat tot, no van tranquil·litzar la comunitat cristiana de Turquia, que amb l'atac tornà a recordar atrocitats patides en temps passats.

El llibre

Pensar la creació

David Jou i Mirabent

Editorial Albada

252 pàgines

18,03 euros

El concepte de Creació suposa, més enllà de la curiositat concreta per l'origen del l'univers, la convicció que rere l'existència del món hi ha una saviesa, que el món i la vida tenen un sentit i que el món ha estat fet per a tots. A diferència de la cosmologia física, que es pregunta pels constituents bàsics i les forces fonamentals de l'univers, la idea de Creació celebra l'existència com un do, invita a realitzar un sentit, compromet a actuar amb justícia i refereix la realitat a un Déu transcendent i proper. La idea de Creació intensifica la nostra relació amb la dimensió còsmica, amb la natura que ens envolta i amb el proïsme que ens interpel·la. En aquest llibre, el catedràtic David Jou, físic, poeta i assagista, aborda el tema com a pont entre la cosmologia científica —que explora les lleis matemàtiques que regeixen el cosmos— i la cosmologia religiosa.

La dimensió relacional, essencial per a la persona humana

Romà Casanova, bisbe de Vic

Essent l'11 de febrer no puc passar de llarg la festa que s'escau: la Mare de Déu de Lurdes. Fou l'any 1858 quan, en la data esmentada, la Verge Maria s'aparegué per primera vegada a Bernardeta Soubirous. Des d'aquell dia, riudes i riudes de gent s'han acostat a aquella vall del Pirineu. La nostra diòcesi, any rere any, s'hi fa present a través de l'Hospitalitat de la Mare de Déu.

És de notar la gran riquesa de relacions interpersonals que es fan presents al pelegrinatge a Lurdes

L'experiència del pelegrinatge a Lurdes fa néixer, en el cor de molts, sentiments i vivències que perduren i marquen. És de notar la gran riquesa de relacions interpersonals que s'hi fan presents, especialment entre els malalts i els seus acompanyants, que omplen el cor de joia i il·luminen el rostre amb una llum que fascina fins i tot els més escèptics. Cal experimentar-ho per a poder-ho comprendre. La dimensió relacional és una de les claus del pelegrinatge.

De fet, no hem estat creats per a estar sols. Ja en les primeres línies de la Bíblia llegim com el Senyor diu: *No seria bo que l'home estigués sol* (Gn 2,18). La dimensió relacional és constitutiva dels humans. La vida de tota persona es realitza plenament en el dinamisme de les relacions socials, en l'amistat i en l'amor mutu. Per això mateix, no hi ha experiències més contràries a la nostra humanitat que les de l'abandonament i la soledat; experimentar-les és causa de dolor en el cor del qui ho sofreix. Entre nosaltres, per desgràcia, es va imposant cada vegada més la cultura de l'individualisme, que tanca el subjecte en ell mateix, en els seus propis interes-

sos, en el seu benestar personal, fent-se refractari a les necessitats dels altres. Aquest individualisme aboca a una cultura del rebuig, en què el valor primari ja no és la persona, i encara menys quan aquesta ja no és útil per a la rendibilitat o el benestar.

En la nostra societat acomodada hi ha molta soledat i abandó, especialment en el temps de la vellesa i de la malaltia. La persona humana no solament té necessitat de cura mèdica, sinó que sempre, sobretot en l'ancianitat i en les dolències, té fretura d'una proximitat personal plena de compassió i de tendresa. Tenir cura dels ancians i malalts significa conrear les relacions, totes les seves relacions: amb Déu, amb els altres, amb la creació i amb un mateix. Els cristians, doncs, som cridats enmig del nostre món a tenir cura dels germans, fent nostra la mirada compassiva de Jesús.

